

gekeurd en dat het ongeveer een week duurde voordat daaromtrent bericht was ontvangen – Abdoelkadir kon in wat hij zei, dus nooit actueel zijn. In augustus '42 nu ging het *Office of War Information* aanzienlijk verder. Davis behoorde, als Sumner Welles, tot de Amerikanen die vonden dat de Verenigde Staten duidelijk afstand moesten nemen van de Britse, Franse en Nederlandse koloniale regimes – hij droeg de controle over de uitzendingen van Radio San Francisco over aan een gelijkgezinde: de leidende figuur uit de kringen van het in het vorig hoofdstuk genoemde *Institute of Pacific Relations*, dr. Owen Lattimore. Toen nu Abdoelkadir in die tijd zijn medewerking aan de radio-uitzendingen moest beëindigen omdat voor hem andere taken aan de Amerikaanse oostkust belangrijker werden geacht, was de Commissie voor Nederlands-Indië, Suriname en Curaçao niet in staat, Lattimore een of meer andere voor het radiowerk geschikte krachten ter beschikking te stellen – Lattimore koos ze zelf uit: drie Indonesiërs en een Nederlander. Nadien werd in de uitzendingen van Radio San Francisco voortdurend onderstreept dat na de oorlog het zelfbeschikkingsrecht van Indonesië diende te worden erkend. Dat werd hoog opgenomen: van der Plas en Slotemaker schreven een memorandum dat er toe leidde dat ambassadeur Loudon, zonder dat nog met de leiding van het *Office of War Information* een woord gewisseld was, naar president Roosevelt stapte om zijn beklag te doen. Davis, kwaad dat achter zijn rug om bij de president over zijn beleid was geklaagd, kon zich verdedigen met er op te wijzen dat Lattimore had moeten roeien met de riemen die hij had; er veranderde niets in de situatie.

Natuurlijk trachtte van Mook, toen hij eind '42 en begin '43 in Washington en New York was, haar te verbeteren. Wijzend op de eigen radioprogramma's die de Nederlandse regering in Londen van eind juli '40 af via de *BBC* had kunnen uitzenden, kreeg hij van Roosevelt de vage toezegging dat het 'Nederlandse' programma van Radio San Francisco zou worden hersteld, mits er van Nederlandse kant een commissie kwam die teksten zou kunnen opstellen. Die commissie werd prompt door van Mook opgericht: Loekman Djajadiningrat werd er voorzitter van en tot de leden behoorden o.m. Slotemaker, Abdoelkadir, Sitsen en een ingenieur van de Indische PTT, H. van der Veen, die in '40 naar Amerika was gezonden om de *Netherlands Purchasing Commission* bij te staan. In mei '43 kon deze laatste zich naar San Francisco begeven, maar begin juli was er nog steeds geen 'Nederlands' programma – wèl bleek toen aan Warners, die op weg was naar Australië en Ceylon, dat Lattimore bereid was, van der Veen te betrekken bij het opstellen van directieven